

Hanson
takaa

EI MAILLA, EI HALMEILLA

V almiiden teiden kulkija en ole.
Tässäkään maastossa
ei yhtään askelmerkkiä.
Kostea nurmikon viertä
matelee
vain yksinäinen etana,
mutta sen tuntoa tottelen
kuin kenraalin käskyä:
hidasta, hidasta, pysähdy, seis!
Siis tähänpö, tälle polulleko,
joka juuri oli,
mutta samassa katosi.

Seison polulla,
joka ei johda minnekään.
Ketään ei ole
ei mailla, ei halmeilla.
Mustina martoina
taipuvat oksat edessäni.
Kumartumatta
en niiden alitse pääse,
vajoan
lahoavien lehtien hautaan.

Ruskan kirjoma lehti
kätteni uurteissa.
Hienoina säikeinä
halkovat elämänviivat
lehteä ja kämmentäni.
Olen lakastuva lehti,
olen multa,
mutta vasta nyt tässä
hajoamisen tilassa näen,
kuinka tyystin
tuntosarviensa varassa
etenee tietään
tuo aluskasvien seassa
hitaalla käyvä,
maan hiljainen,
tietäjä iänikuinen.

MAAKSI MURTUMISEN
MUSIIKKI

Paljas lehtiruoto
suoniani vasten
kuin piirtokirjoitus
ihoon kiinni palanut.
Se ei hangaten lähde,
vaan hiillostaa jatkamaan,
tunnustelemaan
kuin sokea seinänvieriä.

Kuudes aisti,
vai monesko,
en tiedä,
ilmoittaa,
että olen jossakin,
ei missään.
Sisällä selittämättömässä,
ennen kokemattomassa,
mystisessä liikkeessä ja aallokossa,
meren suolaisessa käynnissä,
tulvassa,
joka vyöryy ylitseni
niin kuin se on aina vyörynyt
maailman läpi.
Sama rytmi,

sama laulu,
sama kohtalon poljento
juurakoiden jaloissa ja minussa,
sama maaksi murtumisen musiikki
lehdessä, etanassa ja minussa.

IRTOLAINEN

Syksyn kompassineula
Väpähtelee maata kohti.
Hetken leiskuu
ruska puiden latvoissa,
hetken palavat pensaat,
hetken liekehtivät
oksat nuotioina,
kunnes sumu nousee,
ja kulo sammuu.
Kaiken se häivyttää,
kaiken peittää alleen,
polut, uomat ja lampareet,
suot, pellot
ja jokien painanteet.
Viivytellen,
ojien pohjissa aikaillen,
tuokion paikallaan pysyen,
mutta jälleen siiville nousten,
vapaana kaiken yllä leijumaan,
häilymään
niin kuin minäkin nyt häilyn.
En siellä, enkä täällä.
Olen lähtenyt,
mutta en vielä saapunut.

Sumu noudattaa omia
lainalaisuuksiaan,
mutta minä en ole nyt
minkään alainen.
Olen kannastaan irronnut lehti
irti,

irtolainen, paljas
jäähtyvien vesien pinnalla,
missä sumu liikkuu ja liikehtii,
kiertää ja kiertyy.
Ei kaukaa,
vaan liki tullen,
iholle,
ja vieläkin syvemmälle,
vaivihkaa pinnan alle soljuen.
Ja samassa ovat
kaikki pidäkkeet poissa,
kaikki seinämät sulaneet,
sulautuneet.
Äkkiä kaikki minussa on
yhtä ja samaa
aamun usvaista maisemaa.

HARSON TAKAA

Ruskan heleys
on usvan poimuihin haalistunut.
Metsän silhuetti
kätkee kasvonsa arvoituksen taakse
kuin hunnutettu nainen.
Häilyvät kuvat, häilyvät hahmot,
mistä saan kiinni,
kun sumu partioi
jokaisen veräjän suulla.

Nousevan kajon pilkahdus,
äkillinen kuin salamavalon välähdys
ikuistaa pikaisesti tämän tuokion,
tämän kaislikon, tämän pajukon,
jonka hipiällä vielä
härmän koskematon kiilto.

Kuva tarkentuu
pisaraan lehden hangassa.
Vain pisara,
mutta hetkessä ovat sen kuultoon
kaikki vedet kokoontuneet.
Veden kalvolla kuvajainen,
läpeensä puhdas

kuin tähtisumujen halki pudonnut
pyhien kyynel.

Muuta en tarvitse.

Kaipaukseni pikariin

on vierähtänyt läike,

joka antaa valoa,

kun suruharsoni lävitse seulon

maan himmeää hämärää.